

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/21/2014
Identifikačné číslo spisu:	2011200641
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2011200641.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu: Fakultná nemocnica Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 006 103 81, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s.r.o. so sídlom Palárikova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanému Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, 829 24 Bratislava 25, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. ZS 205/00017/2010/R zo dňa 30.09.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/34/2011-66 zo dňa 15. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Trnave č. k. 20S/34/2011-66 zo dňa 15. októbra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým a druhostupňovým správnym orgánom

Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava rozhodnutím č. k. 205/00017/2010 z 9. februára 2011 uložil podľa § 18 ods. 1 písm. b) bod 1, § 50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods. 2 písm. b) a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) a podľa § 47 Správneho poriadku poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti Fakultnej nemocnica Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 006 103 81 (ďalej len „poskytovateľ zdravotnej starostlivosti“) za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne pokutu 3 330 €.

Porušenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. malo spočívať v tom, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti počas hospitalizácie pacientky I. T. na gynekologicko-pôrodníckej klinike v období od 23.11.2009 do 27.11.2009 (ďalej len „pacientka“) neposkytol pacientke zdravotnú starostlivosť správne; pri jej prijíme nebol realizovaný RTG snímok pľúc napriek anamnéze febrilit, suchého neproduktívneho kašľa a kontaktu s chrípkovým respiračným ochorením a v zdravotnej dokumentácii tiež absentuje auskultačný nález na pľúcach pri vyšetrení pacientky. Dňa 25.11.2009 malo byť pri opakovane dokumentovaných febrilitách prvolané infektologické konzílium k lôžku pacientky, malo byť realizované RTG vyšetrenie pľúc a príslušne korigovaná liečba.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. ZS 205/00017/2010/R zo dňa 30. septembra 2011 tak, že rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s tým, že účastník konania porušil § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., lebo pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pani I. T. počas jej hospitalizácie na gynekologicko-pôrodníckej klinike v období od 23.11.2009 do 27.11.2009 nevykonával všetky zdravotné výkony na určenie správnej diagnózy a zabezpečenie včasnej a účinnej liečby.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Na základe žaloby preskúmal Krajský súd v Trnave napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu a po prejednaní veci dospel k záveru, že postup a rozhodnutie žalovaného sú v súlade so zákonom, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný začal správne konanie na základe záverov výkonu dohľadu realizovaného na základe podnetu matky a priateľa pacientky I. T., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX. Žalobca v konaní podal písomné stanovisko k podnetu na vykonanie dohľadu, podal námietky k protokolu č. 1017/2009 o vykonanom dohľade so stanoviskom MUDr. D. R., primára gynekologicko-pôrodníckej kliniky, zúčastnil sa prerokovania námietok k protokolu, bol oboznámený so stanoviskami pribratých konzultantov MUDr. A. R., Prof. MUDr. P. U., CSc. a doc. MUDr. H. Q., CSc., vyzvaný na vyjadrenie sa k upovedomeniu o začatí správneho konania a podkladom rozhodnutia, prizvaný na oboznámenie sa so zhromaždenými podkladmi a dôkazmi, ktoré sa malo konať dňa 16.05.2011. V podanom rozklade namietal nevypočutie účastníka konania a svedkov - lekárov na ústnom pojednávaní, nevypracovanie znaleckého posudku a akceptovanie neerudovaných a neobjektívnych stanovísk konzultantov, ktorí podľa tvrdenia žalobcu ako pracujúci pre úrad k veci pristupovali zaujato. Mal za to, že správny orgán bagatelizoval jeho námietky proti protokolu č. 1017/2009 týkajúce sa snahy vyhnúť sa rádiologickej expozícii gravidnej pacientky pri nepreukázaní infekcie H1N1 a namietal tiež, že nebolo preukázané, že zhoršenie zdravotného stavu pacientky súviselo s nerealizovaním RTG snímky a nezvolaním infektologického konzília k lôžku pacientky.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné poukazy na nerešpektovanie § 34 Správneho poriadku s poukazom na nevypočutie účastníka, resp. jednotlivých lekárov a nevypracovanie znaleckého posudku. Toto ustanovenie určuje všeobecné zásady vykonávania a hodnotenia dôkazov, obsahuje nie taxatívny výpočet dôkazov a podľa jeho odseku 1 je na dokazovanie možné použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, čím dáva správne orgánu relatívnu voľnosť pri výbere dôkazných prostriedkov v závislosti od charakteru dokazovanej skutočnosti. Nešlo o konanie, pre ktoré by osobitný zákon predpisoval povinnosť nariadenia ústneho pojednávania, ako to predpokladá ustanovenie § 21 Správneho poriadku, takže jeho nariadenie bolo ponechané na úvahe správneho orgánu s prihliadnutím na povahu veci a možné prispievanie k jej objasneniu.

Pokiaľ za takejto situácie správne orgány vo veci ústne pojednávanie nenariadili, pričom žalobcovi umožnili oboznámiť sa so všetkými podkladmi pre rozhodnutie vo veci, zaujímať k nim stanoviská a navrhovať dôkazy, nedopustili sa porušenia procesných práv účastníka správneho konania. Skutkový stav veci bol rozhodujúcimi orgánmi zistený v dostatočnom rozsahu za použitia odborných konzultantov

z príslušných medicínskych odborov, ktorých zistenia a závery o nedostatkoch poskytnutej zdravotnej starostlivosti žalobca kvalifikovane nespochybnil. Iba všeobecné spochybňovanie odbornej spôsobilosti konzultantov bez relevantnej odbornej argumentácie nemá opodstatnenie a odôvodňovanie ich tvrdení neobjektívnosti určitým vzťahom konzultantov so žalovaným ani logiku.

Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí o uložení pokuty vo výške jednej tretiny jej zákonnej sadzby vysporiadali s celým rozsahom argumentácie žalobcu a ich rozhodnutia obsahujú všetky zákonom vyžadované náležitosti.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p. Uviedol, že zákonnou povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov. Stav vecí sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Dôkazy, ktoré sú základom správnych rozhodnutí, musia mať taký charakter, aby nebolo možné pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu vecí. Dôkazom v konaní o posúdenie správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti sú predovšetkým odborné nálezy, odborné posudky, znalecké posudky a stanoviská. Namietal, že krajský súd nepovažoval za dôvodné poukazy na nerešpektovanie ust. § 34 Správneho poriadku, t. j. nevypočutie účastníka, resp. jednotlivých lekárov a nevypracovanie znaleckého posudku. Nepovažoval tiež za nezákonné, ak na prejednanie vecí v správnom konaní nebolo nariadené ústne pojednávanie, a že správne orgány v rámci svojej kompetencie postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný.

Žalobca naďalej zastáva názor, že prvostupňový správny orgán porušil § 34 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého ods. 1 na dokazovanie mal použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Rovnako trvá na tom, že žalovaný nevzal do úvahy skutočnosť, že prvostupňový správny orgán nevykonával dostatočne dokazovanie. Žalovaný pri posudzovaní skutkového a právneho stavu nezistil náležité skutkový stav, a to napriek tomu, že tak neurobil ani prvostupňový správny orgán a následne nemohol byť takto zistený stav dostačujúcim podkladom pre posúdenie vecí. Nemožno sa stotožniť s tým, že by si prvostupňový orgán obstaral všetky podklady, ktoré boli nevyhnutné na objasnenie vecí a ktoré boli následne podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia. Je pravdou, že vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, avšak tento je súčasne povinný vykonať dôkazy objektívne, a nie sa len opierať o stanoviská konzultanta úradu. Žalobca má za to, že žalovaný nedal účastníkovi konania, resp. konajúcim lekárom možnosť prejavu, keď tak neurobil ani prvostupňový orgán na ústnom pojednávaní, kde je možné klásť otázky svedkom a znalcom a žalovaný vychádzal pri rozhodovaní len z písomného vyjadrenia lekárov konajúcich v liečebnom procese.

Žalovaný súhlasil, aby v konaní boli podávané údajné odborné stanoviská neznámymi osobami, tzv. „konzultantmi“, ktoré nemôžu nahrádzať znalecký posudok. Žalovaný mal postupovať v zmysle § 34 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie vo veci určite by mal byť náležité zistený skutkový stav. Predseda úradu sa odmietol zaoberať možnou neobjektívnosťou posudzovania skutkového stavu konzultantmi.

Žalovaný sa mal v konaní o rozklade zaoberať námietkami žalobcu, ktoré boli podané k Protokolu o vykonanom dohľade č. 1017/2009. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že námietky podané v správnom konaní nie sú podložené argumentmi, ktoré sú významné práve v súvislosti s rozhodnutím o neuložení pokuty. Žalovaný nesprávne postupoval, keď vychádzal z toho, že je daná zodpovednosť žalobcu, ktorú údajne v námietkach proti protokolu nevyvrátila. Toto tvrdenie žalovaného je tendenčné a bez ohľadu na to, ako posúdil námietky, držal sa toho názoru, že je daná zodpovednosť žalobcu bez

toho, aby ďalej skúmal, či v skutočnosti došlo k porušeniu povinnosti, navyše rozhodnutie je odôvodnené len tým, že došlo k porušeniu povinnosti, avšak vôbec nie je uvedené, akej povinnosti. Vecnú nesprávnosť rozhodnutia vidí žalobca aj v tom, že predseda úradu bagatelizoval závery vykonaného dokazovania. Žalobca má za to, že postupoval správne, keď sa snažil pri diagnostike vyhnúť rádiologickej expozícii, splnil si všetky povinnosti v súvislosti so stanovením diagnózy, ako aj s postupom v liečebnom procese a nezistil žiadne pochybenie v medicínskych postupoch.

Žalobca žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. k. ZS 205/00017/2010/R zo dňa 30.09.2011 aj rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. k. ZS 205/00017/2010 zo dňa 09.02.2011 a vec vráti žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne konkrétne a právne relevantné dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie prvostupňového súdu alebo jeho postup za nesprávny. Opakovane uvádza rovnaké skutočnosti, ktoré uplatnil v podanej žalobe a predtým v rozklade v správnom konaní.

Žalovaný má za to, že tvrdenia žalobcu sú v rozpore so skutočnosťou a s predloženou spisovou dokumentáciou žalovaného; žalovaný sa so všetkými námietkami žalobcu dôkladne vysporiadal tak po stránke skutkovej, ako aj právnej, a rovnako aj prvostupňový súd, s ktorého rozhodnutím sa plne stotožňuje. Za neopodstatnené považuje tvrdenie žalobcu o anonymite prizvaných odborníkov - konzultantov. Ich mená sú výslovne uvedené vo viacerých meritórnych listinách žalovaného, ktoré boli doručované žalobcovi a ich odborné stanoviská boli žalobcovi zaslané na oboznámenie v prílohe upovedomenia o začatí správneho konania zo dňa 03.12.2010. Rovnako neopodstatnené je aj tvrdenie, že prvostupňový správny orgán nevykonával dostatočne dokazovanie, keď nevypočul žalobcu ako účastníka konania a nevypočul v liečebnom procese konajúcich lekárov. Žalobca mal možnosť viackrát vyjadriť sa vo veci, a to nielen písomne, ale aj ústne počas výkonu dohľadu na osobnom stretnutí dňa 11.12.2009, na osobnom prerokovaní záverov protokolu dňa 02.09.2010 aj na prerokovaní námietok k protokolu dňa 13.10.2010. Žalobca nevyužil možnosť, aby sa dňa 16.05.2011 prišiel oboznámiť so spisovou dokumentáciou a podkladmi pre vydanie rozhodnutia, zaslal iba vyjadrenie zo dňa 27.04.2011, v ktorom zotrval na návrhu na zrušenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Žalovaný považuje za nedôvodné aj tvrdenie o nedostatočnom dokazovaní a nedodržaní § 34 Správneho poriadku. Správny poriadok nevyklúčuje, aby si žalovaný o odbornej - medicínskej otázke urobil úsudok na základe zadovážených odborných stanovísk erudovaných odborníkov z príslušných medicínskych oblastí, ktoré predpokladá aj zákon č. 581/2004 Z. z. V tejto súvislosti žalovaný opakovane poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/207/2006-50 zo dňa 30. októbra 2007, v ktorom súd uviedol, že samotný zákon č. 581/2004 Z. z. počíta s odbornými vyjadreniami konzultantov ako dôkaznými prostriedkami v správnom konaní. Rovnaký právny názor vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 4Sžso/10/2008 zo dňa 26. februára 2009, ktorým potvrdil vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu v Žiline. Práve za účelom posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ktorého výsledkom je konštatovanie, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne, a teda či došlo alebo nedošlo k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., sa do procesu výkonu dohľadu prizýva aj príslušný odborník z posudzovanej medicínskej oblasti podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. Konzultanti musia spĺňať podmienky stanovené v § 43 ods. 6 zákona č. 581/2004 Z. z., a to podmienku odbornej spôsobilosti podľa § 33 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v tých pracovných činnostiach, v ktorých majú vykonávať dohľad a podmienku najmenej päťročnej odbornej zdravotníckej praxe v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Vyššie uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžso/10/2008 zo dňa 26. februára 2009 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/207/2006 zo dňa 30. októbra 2007 v tom zmysle, že ak by aj správny orgán prizval do konania znalca, tento by vychádzal iba z tých skutočností, ktoré sú známe aj konzultantom a Správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nezoraďuje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevyklúčuje, aby správny orgán na posúdenie odbornej

otázky namiesto znalca použil aj odborný posudok konzultanta. Vzhľadom na uvedené neobstojí požiadavka ohľadom nariadenia znaleckého dokazovania.

V súvislosti s opakovanými tvrdeniami žalobcu, že u gravidnej pacientky mal snahu vyhnúť sa pri diagnostike rádiologickej expozícii, žalovaný znova uvádza, že v danom prípade nebola pacientke včas poskytnutá správna zdravotná starostlivosť, pretože žalobca nevykonával všetky zdravotné výkony na určenie správnej diagnózy a zabezpečenie včasnej a účinnej liečby. RTG snímok hrudníka u gravidnej pacientky v 37. týždni gravidity nie je kontraindikovaný, preto pri vstupnom vyšetrení mal byť zrealizovaný a skutočnosť, že nebola preukázaná infekcia chrípkou AH1N1 aj tak pri prijatí pacientky žalobcovi známa nebola, takže to nemôže byť žalobcov relevantný argument na obhajobu, prečo RTG snímok pri prijatí neurobil. Neobstojí ani tvrdenie, že antibiotická liečba bola nasadená, pretože išlo o antibiotickú liečbu perorálnu a aj tak nasadenú až dňa 25.11.2009, hoci pacientka bola prijatá dňa 23.11.2009. Žalovaný zdôrazňuje, že antibiotická liečba u pneumónií je nasadená správne, ak sa aplikuje do 4 hodín od prijatia pacienta s cieľom zabránenia ďalšieho rozvoja komplikácií, pričom v danom prípade si klinický stav pacientky vyžadoval nasadenie parenterálnej antibiotickej liečby. Včasné realizovanie infektologického konzília bolo nevyhnutné predovšetkým pre chýbajúce skúsenosti ošetrojúcich gynekológov v zmysle najnovších trendov medicíny.

Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovel odvolaniu žalobcu a aby rozsudok prvostupňového súdu č. k. 20S/34/2011-66 zo dňa 15. októbra 2013 potvrdil.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonávajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z., na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo

zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobca v odvolaní opakovane namietal, že rozhodnutie o uložení pokuty vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu, že lekári v liečebnom procese neboli vypočutí na ústnom pojednávaní, že svoje stanoviská a závery vyjadrovali konzultanti namiesto znaleckého posudku, resp. posudkov a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, ktorý tieto námietky nepovažoval za opodstatnené, čo podrobne odôvodnil. Považoval za zákonný postup žalovaného, keď do procesu výkonu dohľadu prizval erudovaných odborníkov - prof. MUDr. P. U., CSc., odborníka z medicínskeho odboru gynekológia a pôrodníctvo, MUDr. A. R., odborníka z medicínskeho odboru infektológia a h. doc. MUDr. H. Q., CSc., odborníka z medicínskeho odboru anesteziológia a intenzívna medicína. Takýto postup žalovaného bol v súlade s § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z.

Z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by žalobca predložil nejaký konkrétny relevantný dôkaz, ktorý by nejakým spôsobom spochybňoval odborný záver prizvaných odborníkov a preto i podľa názoru Najvyššieho súdu SR neexistoval právny dôvod za daného skutkového stavu, aby žalovaný vo veci nariadil ešte aj znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti správne konštatuje žalovaný, že s postavením odborníkov v danom medicínskom odbore a súdnych znalcov sa už vysporiadal aj Najvyšší súd SR v rozsudku č. k. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26. februára 2009, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S 207/2006-50.

Odvolací súd rovnako nezistil preskúmaním predloženého spisu, že žalovaný ako prvostupňový správny orgán nevykonával dostatočne dokazovanie, keď nevypočul žalobcu ako účastníka konania a nevypočul v liečebnom procese konajúcich lekárov. Žalobca mal možnosť viackrát sa vyjadriť vo veci, a to nielen písomne, ale aj ústne, ako už bolo uvedené vo vyjadrení žalovaného. Žalovaný dal žalobcovi ako účastníkovi konania aj v priebehu správneho konania možnosť vyjadriť sa k veci a k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy, obsiahnutej v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 3. decembra 2010. Žalobca bol tiež vyzvaný listom žalovaného zo dňa 18.04.2011, aby sa dňa 16.05.2011 prišiel oboznámiť so spisovou dokumentáciou a podkladmi pre vydanie rozhodnutia a zároveň dal žalobcovi možnosť vyjadriť sa v termíne do 16.05.2011 v danej veci. Žalobca sa však v stanovenom termíne k žalovanému nedostavil a využil iba možnosť podať písomné vyjadrenie.

Odvolací súd z týchto dôvodov považuje za nedôvodné tvrdenie o nedostatočnom dokazovaní a nedodržaní § 34 Správneho poriadku. Ako už uviedol krajský súd, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten-ktorý dôkazný prostriedok

vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Neopodstatnená je aj námietka žalobcu, že rozhodnutie o uložení pokuty je odôvodnené len tým, že došlo k porušeniu povinnosti, avšak nie je uvedené, akej. Z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že správny orgán uložil žalobcovi pokutu, pretože neposkytol pacientke zdravotnú starostlivosť správne (čo podrobne odôvodnil), čím porušil ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. Tento záver má oporu vo vykonanom dokazovaní - v stanoviskách pribratých odborných konzultantov z príslušných medicínskych odborov, závery ktorých žalobca v konaní relevantných spôsobom nespochybnil.

Vzhľadom na uvedené sa Najvyšší súd SR stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli v súlade so zákonom, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.